V.— X.— Y.— și-apoi Z.—,
Și pe urmă-am terminat!
Doamne, cât de ușor e,
Alfabetul-de 'nvățat!

— Pleacă spre clasă —

Bun e jocul plin de glume,
Și ne place s'alergăm,
Dar ca s'avem loc în lume,
Trebuie să și 'nvățăm!...

(Copiii intră toți în clasă. Curtea s'a golit complet. Au rămas în scenă numai Bătrânul și Bătrâna cari se apropie unul de altul, vorbind misterios și privind împrejur).

SCENA XIV-a. — Bătrânul și Bătrâna

BĂTRÂNUL: Le-ai dat din covrigii cari trebuiau?... Nu cumva ai greșit?...

BĂTRÂNA: Nu, nu! M'am uitat bine... Le-am dat din covrigii fermecați... (Își numără covrigii cari i-au rămas pe cele două bețe). Am făcut așa cum mi-ai spus... (Numărând): unu, doi, patru... cinci, șapte, cinci...

BĂTRÂNUL: Foarte bine... Las' că-i învățăm noi minte!... Diseară o să le deschidemd ochii! Și eu i-am dat lui Piki și soră-sei din bomboanele fermecate... Au să viseze visul copiilor răi... Și deși are să fie numai vis, ei au să creadă că-i adevărat... Și n'au să uite niciodată...

BĂTRÂNA: Nu crezi că e rău ceeace facem? (Numărând înainte): Cinci, șapte! Uite, un covrig s'a rupt... Am să i-l păstrez lui Țuguș...

BĂTRÂNUL: Dar de ce să fie rău? Astăseară au să li se deschidă ochii minții, și au să înțeleagă aceeace n'au înțeles până acum... Așa e cu fiecare, chiar cu oamenii în vârstă.

BĂTRÂNA: Săracii copii, numai de nu s'ar speria! Că știu eu ce-i așteaptă... Ții minte cum s'au speriat copiii dela școala cealaltă, unde am fost zilele trecute?... Unsprezece, doisprezece...

BĂTRÂNUL: Ei! O să fim și noi acolo, și-o să luăm seama!

BĂTRÂNA: Doisprezece, paisprezece, treisprezece... Și, astăseară o să fie și cățelul cu ei, până la urmă?

BĂTRÂNUL: Bine 'nțeles! Il punem și pe el la 'ncercare... Să-l vedem cum are să se poarte... Să vedem cât ține el la Diki, care-l iubește ca pe un frate al lui. Dar știu eu că Țuguș ăsta are un suflet foarte bun... L-ai auzit cum îți mulțumea când i-ai dat lui Diki covrigii?

BĂTRÂNA: L-am auzit, l-am auzit... Eu nu pircep cum de nu 'nțeleg oamenii când le vorbesc animalele, și cum de nu le văd ei cum plâng...

BĂTRÂNUL: Apoi, asta nu-i așa ușor precum s'ar părea, deși nu e nici greu lucru... Adeseori și cine privește cu ochii mari deschiși, nu vede nimic, și de-ar asculta cu o sută de urechi, nu poate auzi.

BĂTRÂNA: Tiii, am pierdut socoteala... Mă 'ncurc mereu! Trebuie s'o iau dela început (Numără iar): doi, patru, nouă, șapte... Sigur că nu e ușor lucru...

BĂTRÂNUL: Ca să înțeleagă, ca să vadă și să audă, oamenilor le trebuie cheia! Cheia îi ajută să priceapă graiul cuminte al animalelor și să vadă lacrimile lor nevinovate. Dacă n'au cheia, sunt orbi și surzi...

BĂTRÂNA: Paisprezece... șaisprezece... Știi, tare m'am minunat odată, când am auzit pe un vițel râzând de cărțile unui învățat, ale unui învățat mare, care-și zicea că e filozof... Și erau niște cărți, uite-așa de groase... (Râde).

BĂTRÂNUL: Apoi da!... Învățații-ăștia, filozofii, scriu în cărțile lor tot felul de lucruri, dar nici unu n'a arătat până acum cât de mare e mila, și cum numai ea singură are să schimbe fața lumii...

BĂTRÂNA: Și pe Țuguș l-am văzut cum plângea când îl lua Piki de păr pe bietul Diki... Plângea și se ruga să nu-i mai facă rău și să-i fie milă de el....

BĂTRÂNUL: Apoi da! Cățelu'-ăsta o să fie copil. Pe el, mai înainte l-a chemat Țuguilă, și-a murit cu sufletul plin de dragoste pentru stăpânul lui, care și el îl iubea mult. Și acum i-a dat Dumnezeu drumul iar în viață, ca să-l încerce, cum îi încearcă și pe oameni... Și dacă s'o purta bine și de data asta, îl face Dumnezeu copil adevărat și pe el... Da-da!... Cred că la noapte, cățelul ăsta o să le dea o lecție frumoasă lui Piki și sorăsei Pika...

BĂTRÂNA: La ce oră ne arătăm copiilor?... (Numărând): Douăzeci și doi, douăzeci și patru... Ei n'au să bage de seamă? N'au să ne cunoască oare?...

BĂTRÂNUL: Ți-am mai spus: Suntem acolo la ora 10. Până la miezul nopții trebuie să terminăm și să plecăm. Ei n'au să 'nțeleagă bine dacă a fost vis sau aievea. Au să creadă că au ascultat o poveste... Dar învățătura de minte are să le rămână!

BĂTRÂNA: Eu cred, că are să le folosească...

BĂTRÂNUL: Negreșit! Toți copiii sunt buni... Numai îndrumarea nepotrivită îi face uneori să fie răi... Vezi să nu uiți să iei vergeaua noastră, *Nuielușa Fermecată*, că fără ea nu putem face nimc...

BĂTRÂNA: Nu-nu! N'o uit... E chiar aici, iac' o, legată de bățul ăsta pe care duc covrigii cu zahăr (Numărând): douăzeci și opt, și două, treizeci... Aş̦ş̦a!

BĂTRÂNUL: Gata?... Că mergem acum la altă școală...

BĂTRÂNA: Gata! Treizeci de covrigi fermecați... In treizeci de case o să ducem cumințenia și inima bună a copiilor... Mergem! (Se aude rugăciunea. Bătrânul și Bătrâna își aranjază marfa apoi la repetirea primei părți, ies încet... la braț... foarte domol, mergând ca doi bătrâni slabi).

No. 7. RUGĂCIUNEA

Doamne! Bunule Părinte
Cel a toate știutor:
Fă să fiu mereu cuminte
Și îmi fii în ajutor!

Pentru tot ce e'n natură
Fă să-am milă și dreptate,
Și cu ori și ce făptură cortină
Să fiu bun ca și un frate!

Pe ultimele măsuri din Rugăciune, cortina se lasă foarte încet.

(urmare în numărul viitor)